

L'aeroport, inversions, il·lusió i imaginació

FRANCESC FRANCISCO-BUSQUETS

o acostumo escriure articles d'opinió per posar en relleu la feina que duen a terme els diversos organismes dependents de l'Administració de l'Estat a Girona. És una norma que he mantingut al llarg dels set anys que fa que represento aquesta administració a les nostres comarques. Penso que la feina feta ja parla per si mateixa i, en tot cas, quan toca, també es fan les oportunes notes informatives, declaracions o inauguracions. El que sí que m'he imposat en canvi -i espero haver-ho complert- és estar en contacte permanent amb el territori i els seus agents socials, econòmics i culturals per tal de treballar plegats i aconseguir per a Girona tot allò que es pot i més.

Avui, però, i sense que serveixi de precedent, trencaré aquesta norma i em permetré de remarcar algunes dades que, tot i que ja són prou conegudes, val la pena de posar-les un cop més damunt la taula perquè, llegint i escoltant determinades opinions, sembla que les inversions i les aportacions econòmiques només les fan els altres. Se'ns repeteix que les institucions gironines han dedicat molts esforços i molts diners perquè Ryanair tingui base a Girona però, curiosament, amb aquestes institucions no s'hi sol comptar, ni el mateix aeroport (AENA) ni la Subdelegació del Govern, és a dir el Govern d'Espanya que, si ho mirem fredament, és el que hi aporta més diners i no pas pocs esforços. Avui l'aeroport està de rabiosa actualitat per la substancial retallada de vols i de destinacions anunciada per la companyia Ryanair en resposta, segons ells, a l'incompliment d'allò acordat en el seu dia amb el Govern de la Generalitat. També m'han empès a sortir a la palestra algunes manifestacions i algun article d'opinió conjunt que, per provenir d'on provenen, m'han produït no poca perplexitat. Estic d'acord que si una infraestructura tan important com un aeroport es pot administrar directament des de Catalunya -i per què no des de Girona?- la gestió, en principi, pot ser més fàcil i adequar-se millor a les necessitats del territori. Però també vull recordar que aquesta possibilitat ja s'està barallant, i hem d'esperar que algun dia es farà realitat. Això, però, no vol pas dir que en l'actualitat, i des de fa anys, l'aeroport es gestioni malament ni que el territori no tingui res a veure amb la gestió. Aquest és el nus de la qüestió. Ni AENA, a través de la direcció de l'aeroport de Vilobí ni la Delegació del Govern a Catalunya ni la Subdelegació del Govern a Girona no som administracions foranes o alienes a la realitat i les necessitats de les nostres comarques. Des d'aquí treballem com el que més per la nostra indústria, el nostre comerç i el nostre turisme i no pas pel de Honolulu, per posar un exemple. És així de clar i de senzill, encara que, de vegades, aquesta realitat es vulgui silenciar.

Només en els darrers cinc anys el Ministeri de Foment, a través d'Aena, ha dut a terme unes inversions a l'aeroport de Girona de l'ordre dels 120.000.000 d'euros que ens han permès disposar d'unes instal·lacions àmplies i modernes que, entre altres coses, han fet possible un creixement important fins a arribar, en el seu moment, als més de cinc milions de passatgers anuals. L'aeroport avui està dotat amb el sistema d'aterratge ILS (Instrumental Landing System) que és el sistema

més modern, fiable i segur que existeix en la navegació aèria i que només gaudeixen els aeroports més importants. Es disposen de més de 7.000 places d'aparcament distribuïdes en tres edificis i en superfície, i una terminal àmplia i moderna dotada de les màximes comoditats. Un aeroport, doncs, amb unes instal·lacions pensades per donar resposta al present però projectat també per afrontar les necessitats d'uns quants anys. Aquesta és una oferta importantíssima per al desenvolupament turístic, comercial i cultural de les nostres comarques, i això ho ha fet el Govern d'Espanya, que és un govern tan nostre com qualsevol altre, i ho ha fet pensant a servir les necessitats d'aquest territori.

Escoltant o llegint algunes manifestacions, ara sembla que la causa principal de la pèrdua de vols a l'aeroport de Vilobí és perquè no es gestiona des d'aquí (aquí vol dir sempre Barcelona, no pas Girona, que quedi clar). En realitat, el problema és molt més complex i l'incompliment del pacte que denuncia la companya irlandesa hi té un paper determinant. En aquest cas, doncs, la pilota és al teulat del Govern de la Generalitat, no pas del de Madrid. En qualsevol cas, el manteniment de les destinacions que teníem fins fa poc són d'una importància cabdal i, segons la rapidesa, la perícia i l'audàcia amb la qual es gestioni el contenciós obert, afectarà d'una manera determinant el futur econòmic de les nostres comarques. Ens hi juguem molt. Cal mirar més enllà del nas.

L'experiència del PIF

Aquest és un tema que mereix una menció especial. Fa més de deu anys, el 2002, la Cambra de Comerç, la Delegació del Govern de la Generalitat i la Diputació de Girona van plantejar la necessitat que l'aeroport de Girona disposés d'un PIF (Punt d'Inspecció Fronterera). Segons deien, era una infraestructura imprescindible per al desenvolupament econòmic i industrial de Girona. En aquell moment, la sol·licitud fou rebutjada pel Ministeri d'Economia, entre altres raons perquè el mateix estudi que s'hi adjuntava, realitzat per la Cambra de Comerç i la Diputació, no en justificava prou la necessitat. En ser nomenat subdelegat del Govern, el maig de 2004, una de les primeres visites que vaig tenir va ser la de la Cambra de Comerç amb el seu president al davant i, entre altres temes, em van plantejar la necessitat ineludible de disposar del PIF. Des de la Subdelegació ens vam comprometre a treballar-hi de manera decidida. Vam posar en dansa tots els nostres serveis, vam parlar i pressionar les diverses dependències funcionals dels ministeris corresponents, vam explicar als sol·licitants com havia de ser i què havia de dir l'estudi justificatiu, vam parlar amb Madrid i amb Brussel·les i vam aconseguir finalment el PIF. El Govern de l'Estat havia fet els deures i els havia fet amb eficàcia i celeritat, pensant, un cop més, en Girona. La realitat, però, és que ja fa més d'un any que l'hem aconseguit i posat a disposició de l'empresariat gironí i el cert és que, malgrat la inversió de més d'un milió i mig d'euros entre instal·lacions i equipament, a banda de la dotació de llocs de treball, està mort de fàstic i pràcticament per estrenar.

Cal il·lusió, sentit autocrític i més reflexió. No s'hi val a endossar sempre els neulers a un altre. Cal mirar-se més un mateix i veure si hom ha fet tot allò que "ell" i no "un altre" podria fer. Aquesta cultura tan pròpia d'alguns sectors de casa nostra del "si no fos perquè" o del "si nosaltres tinguéssim", en lloc d'optimitzar i fer rutllar allò que ja tenim, no és bona i acaba per no beneficiar ningú.

Girona té dret a exigir tot allò que li pertoca però no ens podem escudar sempre en el "si no fos que". Ens cal aprendre de la tradició culinària popular, sobretot la mediterrània, que amb quatre sobralles ha sabut inventar plats saborosos i

?nutri?tius. Des de la famosa pizza i les coques de recapta al magnífic suquet de peix, passant pels succulents arrossos de les nostres àvies, per posar només uns pocs exemples de cuina pobra i de subsistència que, gràcies a la necessitat i, sobretot, a la imaginació, han esdevingut plats de renom internacional amb denominació d'origen. En el cas de l'aeroport de Girona, si treballem junts i amb més il·lusió que pessimisme, també ho podrem aconseguir.

Font del document:

<http://www.diaridegirona.cat/comarques/2011/03/03/laeroport-inversions-illusio-imaginacio/469378.html>